

Arrest

nr. 256 872 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2017 dient verzoeker een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Op 8 maart 2018 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 206 909 van 18 juli 2018 het beroep verwerpt.

Op 9 november 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 225 825 van 9 september 2019 het beroep verwerpt.

Op 9 september 2020 dient verzoeker een derde aanvraag voor gezinshereniging in als familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, met name in functie van zijn Belgische moeder mevr. K.K.L.

Op 4 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.09.2020 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): D.G.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister.(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde K. K., L. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is heden ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Voor wat enerzijds het ten laste zijn betreft, dient opgemerkt te worden dat de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, noch dat hij ten laste is/was van referentiepersoon van in het land van herkomst tot op heden. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 2005 in België verblijft en dat hij aanvankelijk steeds verblijf heeft trachten te bekomen in functie van het vervoegen van zijn destijds voorgehouden moeder, de genaamde D. K. T. (RR: ...). Nergens in het dossier kan blijken dat betrokkene België sinds zijn aankomst nog heeft verlaten. Referentiepersoon zelf lijkt pas in België te zijn aangekomen, en meer bepaald pas 5 jaar nadat betrokkene reeds in België was. Er werd niets voorgelegd met betrekking tot het ten laste zijn van in het land van herkomst dat zo ver teruggaat in de tijd.

Ter staving van het ten laste zijn werden immers volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- Rapport moederschapstest UZ Gent, akte van overlijden van de vader van betrokkene. Het loutere bewijs dat betrokkene de zoon is van referentiepersoon en dat zijn vader is overleden, brengt nog niet met zich mee dat hij ten laste is/was van referentiepersoon voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst*
- Attest OCMW Sint-Niklaas dd.21.04.2020 : tot op datum van het attest betrokkene geen financiële steun heeft genoten (attest ontbreekt van de referentiepersoon)*

- *Attestation de fréquentation dd.29.10.2020: betrokkene is ingeschreven in het college 'La Fontaine' en een regelmatige leerling was. Klaarblijkelijk heeft betrokkene België niet verlaten (geen in- en uitreisstempels in zijn paspoort) en de aanvraag gezinshereniging dateert van 09.09.2020 en dat we niet kunnen inzien dat hij in Congo in oktober 2020 naar school is gegaan.*
- *Verklaring op eer van betrokkene dat hij in het verleden nog in het heden nooit enige inkomsten of eigendommen heeft gehad in Congo dd. 27.10.2020 te Kinshasa : Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond/bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.11.2014 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Uit het RR blijkt tevens dat de referentiepersoon sinds 25.11.2014 bij betrokkene is komen wonen. Betrokkene was op dit adres woonachtig van 14.10.2014 tot 08.08.2016, tot zij samen zijn verhuisd naar huidige woonplaats.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers aanvraag verworpen omdat de onvermogenheid van verzoeker niet afdoende werd aangetoond evenmin dat hij ten laste is/was van de referentiepersoon in het land van herkomst tot op heden.

1.2

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met het neergelegde verklaring op eer dd. 27.10.202, waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendommen en geen inkomsten had voor zijn komst naar België, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Dat immers door dit attest verzoekers onvermogenheid in zijn land van herkomst voldoende werd aangetoond.

Dat verweerder eveneens heeft nagelaten te motiveren waarom verzoekers inwonen sedert 2014 in België bij zijn moeder, mevrouw . K. K., niet kan beschouwd worden dat hij ten haren laste was/is.

Verzoeker heeft immers geen enkel inkomen.

1.3

Dat in tweede instantie verzoeker tal van bewijsstukken heeft neergelgd waaruit blijkt dat hij wel degelijk in België ten laste is van de Belgische referentiepersoon, die al sedert jaren in het onderhoud van verzoeker voorziet.

Geenzins werd op een afdoende manier gemotiveerd waarom met deze talrijke neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de boordeling van verzoekers aanvraag.

1.4

Dat derhalve geenzins verweerder, zonder een voorafgaandelijk onderzoek, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onder verwijzing naar de neergelegde stukken vaststelt dat verzoeker zijn gezinsherenigingsaanvraag doet in functie van zijn Belgische moeder, dat hij een kind is, ouder dan 21 jaar en bijgevolg moet aantonen dat hij ten laste is van zijn moeder. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker betwist dat hij niet aantoonde ten laste te zijn van zijn moeder (al in het herkomstland) en onvermogen was.

Concreet stelt hij in eerste instantie dat niet voldoende rekening is gehouden met zijn verklaring op eer van 27 oktober 2020 waaruit blijkt dat hij geen eigendommen en geen inkomsten had voor zijn komst naar België.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat er weldegelijk rekening is gehouden met de voorgelegde verklaring van verzoeker en dat er werd gemotiveerd dat het

gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten waardoor het niet als afdoende bewijs van onvermogen in overweging kan worden genomen. Verzoeker weerlegt het motief niet door opnieuw te verwijzen naar de verklaring op eer.

Vervolgens betoogt verzoeker dat niet werd gemotiveerd waarom het samenwonen met zijn moeder sedert 2014 in België niet kan beschouwd worden als dat hij van haar ten laste was/is.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd, nu in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende wordt gemotiveerd:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 25.11.2014 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Uit het RR blijkt tevens dat de referentiepersoon sinds 25.11.2014 bij betrokkene is komen wonen. Betrokkene was op dit adres woonachtig van 14.10.2014 tot 08.08.2016, tot zij samen zijn verhuisd naar huidige woonplaats.”

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het samenwonen met de referentiepersoon in België op zich nog niet aantoonde dat de referentiepersoon verzoeker ten laste neemt.

Verzoeker houdt ten slotte voor dat hij “*tal van bewijsstukken*” heeft neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon hem in zijn onderhoud voorziet en ten laste neemt. Verzoeker betwist evenwel niet dat de bestreden beslissing alle voorgelegde stukken heeft besproken en laat na aan te duiden met welk stuk geen rekening is gehouden.

De besluitvorming dat onvoldoende een onvermogenheid is aangetoond en dat niet afdoende is bewezen dat de referentiepersoon verzoeker ten laste neemt, is ondersteund door het administratief dossier en is kennelijk redelijk. De motieven over de voorgelegde bewijsstukken volstaan en vormen een correcte beoordeling. Deze motieven samen gelezen volstaan bijgevolg om de bestreden beslissing te schragen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de hoorplicht en de rechten van verdediging worden geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1

Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende Belgische moeder, met wie hij te Sint-Niklaas samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2.2

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn moeder in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.4 In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat hij van zijn in België verblijvende Belgische moeder wordt gescheiden, dat dit een verregaande ingreep is aangaande zijn recht op privé- en gezinsleven en hij verwijst naar de proportionaliteitstoets.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Waar verzoeker verwijst naar een "uitzetting", is het betoog dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de weigeringsbeslissing, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven, kan nog opgemerkt worden dat hij geenszins *in concreto* uiteenzet waaruit dit zou bestaan, laat staan dat hij dit aantoon, zodat de verwijzing ernaar niet dienstig is.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat er geen sprake is van een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel waardoor de gemachtigde in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet diende over te gaan tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"3.1

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard

en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

3.2

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

3.6 Verzoeker betoogt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, hem uit te nodigen voor verhoor.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker ertoe gehouden is alle relevante gegevens bij te brengen aangaande zijn aanvraag en de stukken die hij kiest om over te maken, al dan niet gepaard gaand met bijkomende uitleg. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel of niet afdoende zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken, al dan niet met uitleg, bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. Verzoeker wenst immers een voordeel te bekomen en van hem kan derhalve redelijkerwijze worden verwacht dat hij alles in het werk stelt om de gemachtigde zo veel als mogelijk informatie te bezorgen. De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

Verder toont verzoeker evenmin aan welk element hij zou kenbaar gemaakt hebben indien hij was gehoord. Verzoeker voert dan wel de schending aan van de hoorplicht en van meerdere artikelen en beginselen, waarbij hij aanklaagt niet in de mogelijkheid te zijn gesteld om bijkomende informatie bij te brengen, maar hij zet geenszins *in concreto* uiteen welke informatie hij zou hebben meegedeeld indien hem om inlichtingen zou zijn gevraagd of hoe die *in concreto* tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt hij dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel, de overige aangehaalde beginselen of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zouden zijn geschonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat voormeld artikel, waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Echter betreft de bestreden beslissing geen toepassing van Unierecht, aangezien toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de rechten van verdediging kan nog worden opgemerkt dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301).

De Raad merkt ook op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 17 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op het thans voorliggende geval, waarin een gezinshereniging met een Belgische onderdaan aan de orde is. Het betoog van verzoeker, gesteund op voormeld artikel 17, is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, herhaalt de Raad dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend en het hem toekomt alle nuttige stukken over te maken in dit verband. Het hoorrecht houdt bovendien geenszins de plicht in voor de gemachtigde om zijn voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop hij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, hoe dan ook niet dienstig is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN